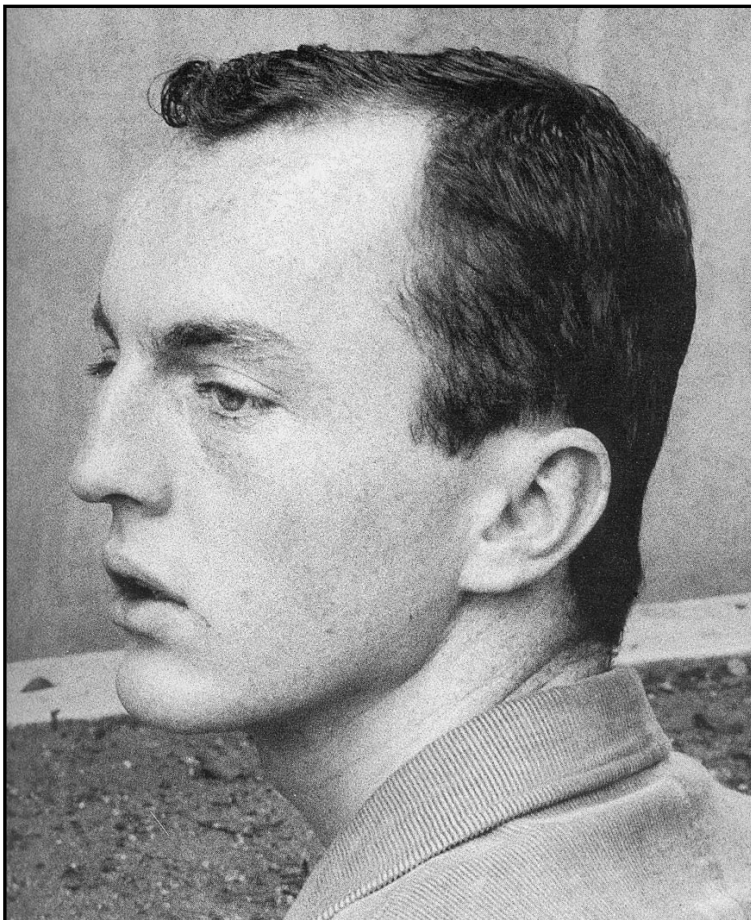

פרנק אוהרה

Frank O'Hara (1926-1966)

"Don't be bored, don't be lazy, don't be trivial,
and don't be proud. The slightest loss of attention
leads to death."

(1964)

“אוהרה ניצב במרכזו של עידן פואטי בלתי-רגיל, שהקנה לשירתו תחושה מונומנטאלית היסטורית. והוא שילב עניינים אישיים לחלוטין מחייו אל תוך מלאכת הכתיבה הגבוהה, ובכך סימן את שיבת השליטה כולה אל האדם. בסגנונו הוא למעשה ממשיך את הקו המסורתי שהחל במלחמת העצמאות, והמשיך אצל ת'ורו ו-וויטמן, אך אצלו הוא מחובר לסביבה המטרופולינית של ארכיטקטורת עידן החלל. הוא לימד אותי לראשונה איך באמת לראות את ניו-יורק, בכך שהפך את הסגנון גדול-המימדים של המידטאון לסביבת הקוקטייל האינטימית שלו. זה כאילו שקאטולוס היה משנה את האופן שבו אתה רואה את הפורום ברומא.”

(אלן גינסברג)

“אני חושב שאתה [פרנק] [וגם ג'ון [אשברי], לצורך העניין] מוכרח להיזהר מהסכנה הגדולה שתמיד אורבת לכל סגנון “סוריאליסטי” באשר הוא, דהיינו הסכנה שתבלבל בין יחסים בלתי-הגיוניים אותנטיים המעוררים פליאה לבין יחסים בלתי-הגיוניים אקראיים המעוררים הפתעה ותו לא ולבסוף מתישים.

(ו.ה. אודן)

“אין עוד אסופה של שירים משנות ה-60 שתרמה יותר לניתוח פני השטח הקפואים של השירה האקדמית. כשהוא חופשי משולחן עבודתו במוזיאון לאמנות מודרנית לשעה-שעתיים, בארוחת הצהריים, שוטט אוהרה ברחובות מידטאון והעלה אסוציאציות חופשיות על אודות מסעות שערך, לרבות על המסע האחרון, מטעם המוזיאון, לספרד – שבו התלוויתי אליו – ועל מסעו לפריז, שבה יש לו חברים רבים. ההתלהבות שלו, המפוכחת מאשלויות, סוחפת את הקורא לעולם חצי-בדיוני נפלא שבו אנו מתרועעים עם לנה טרנר, בילי הולידי, רחמנינוב, ועם האמהות של אמריקה, שבהן הוא מפציר: “תנו לילדיכן ללכת לקולנוע! ... ייתכן אפילו שהם יהיו אסירי תודה לכן / על החוויה המינית הראשונה שלהם.”

(ג'ון אשברי)

“יצירתו של אוהרה מייצגת, כמדומני, את השלב האחרון באימוצן של רגישויות האוונגרד של המאה ה-20 לתוך השירה העוסקת בחוויה

האמריקאית בת-זמננו; במוסיקה שלה, בלשון שלה ובתפישה שלה את הקשר שבין השירה ובין שאר החיים. זוהי שירה שכבר שינתה משוררים רבים ואחרים, ושמובטח כי תמשיך לנוע ולשנות אותם עוד במשך זמן רב.

(קנת קוד)

"ההישג הגדול של אוהרה היה היצירה של צורה שירית המתקיימת בעיקרה בתוך המרחב האישי. יחד עם זאת, יש לציין כי המונח של אוהרה, 'פרסוניזם', אינו 'פרסונליזם'; הפרסוניזם מכיר בכך שהיצירה פונה אל אדם [פרסונה] אחר – אל תודעה אחרת, אם תרצו, כמו גם אל טבע אחר. יצירתו של אוהרה מציעה מרחב עבור האישי ואינה פשוט מניחה את קיומו, אלא מפענחת אותו עד תום."

(צ'ארלס ברנסטיין)

"ישנו משורר אחד שנתקלתי בו שכותב מדי פעם משהו טוב – בדרך כלל דברים גרועים בסגנון סוריאליסטי – אבל אני חושבת שהוא משתפר ושהוא מאוד-מאוד חכם – קוראים לו פרנק אוהרה."

(אליזבת בישופ)

"אף על פי שהייתי מבוגר ממנו בהרבה, פרנק אוהרה היה הקטליזאטור שלי... אבל מצד שני, הוא היה הקטליזאטור של כולם."

(אדוין דנבי)

"פרנק אוהרה היה החבר הכי טוב שלי. ישנם בניו-יורק לפחות עוד שישים אנשים שחשבו שפרנק אוהרה הוא החבר הכי טוב שלהם."

(לארי ריברס)

אוהרה מאת דייוויד לוין